

thi det er jo en meget behagelig Tjeneste at komme ind i dette Kor i Stedet for at tjene i Geleddet og maatte rende omkring ude. Det er meget behageligt for Børn af Følk, som have Raad til at lade dem gennemgaa saadanne Skoler, og som have saadanne Examinere paa den Tid, de ere værnepligtige, at komme ind i det Kor, som nu populært af de andre Afdelinger i Hæren kaldes Flæsketorret, det er meget behageligere at sidde paa et Kontor end at træve omkring i Marken eller at have travlt med, saaledes som Tilfældet er ved Rytteriet og andre Afdelinger, at pubse. Det anses altsaa for en meget stor Lykke og et stort Held at komme der. Nu er Forholdet det, at Fordringerne ere blevne strammede saa stærkt, at efter hvad der er mig meddelt, er det netop Følk, der have saadanne Examinere, som hovedsagelig have Haab om at komme ind i dette Kor. Derfor bliver det ganske naturligt den Slags Følk, som jeg nævnte. Nu er det, vi mene, at naar Lovet nu siger, at hver Anden skal tages af dem og hver Anden af Underofficererne, og vi samtidig mene, at Underofficererne i dette Kor som praktiske Mennesker og i Retning af virkelig Dygtighed med Hensyn til Udførelsen af deres Hverv som oftest selvfølgelig ere meget bedre end de andre unge Mennesker, da bør Underofficererne heller ikke forbigaaes. Lad os ikke faae Kammerateri paa dette Omraade, men følge Lovens fuldt ud; men nu er Forholdet det, at Underofficererne have faaet ligesom en Følelse af, at de af de højere Befalingsmænd og da navnlig naturligtvis af Krigsministeren, som jo har Ansvaret, skulle sættes til Side. Det er kun det, jeg har villet for mit personlige Vedkommende ved de Udtalelser, jeg fremkom med, værgeme mig imod. Det er i Særdeleshed Krigsministerens efter min Formening mere end tvetydige Svar sidst, der har givet mig Anledning til at gjøre de Bemærkninger, jeg nu er fremkommen med. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal sagde Ministeren, at han ikke kunde svare derpaa i Dag. Jeg antager, at denne Sag vil blive henvist til et Udvalg, saa at den ærede Minister kan komme til at svare paa, om Forholdet ikke i dette Dieblif er saaledes, at trods den Protest, der for et Par Aar siden først reist herfra mod Underofficerernes Forbigaaelse, og trods de pæne Udtalelser, Krigsministeren kom med om Underofficererne, saa er Faktum det, at de i Dieblifket er 4 Numre bagefter. Jeg haaber, som sagt, at Sagen vil blive henvist til et Udvalg, og at dette vil rette dette Spørgsmaal til Ministeren i denne Sag, hvis han skulde glemme at svare, der som der ikke blev spurgt.

Krigsministeren (Barnson): Jeg skal ikke fortsætte Debatten om dette Punkt ret længe. For det Første skal jeg bemærke, at jeg ikke plejer at glemme, hvad jeg lover, og at det skal være mig en stor Fornøjelse at meddele til dette Udvalg som til alle andre Udvalg alle de Oplysninger, man maatte ønske, og som kunne staffles til Bete. Naar det ærede Medlem vedbliver at gjøre gjældende, at vedkommende Underofficerer vare mellem 35 og 45 Aar, da har jeg slet ikke neget det, jeg har sagt, at det meget godt kunde være Tilfældet. Jeg har kun sagt, at vedkommende Autoriteter trods disse Menneskers Alder ikke tidligere havde anset dem egnede til en saadan Tjeneste. Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at selv om en Underofficer er mellem 35 og 45 Aar, og selv om han er 12 à 15 Aar gammel Underofficer, behøver han ikke at have været i Forplejningskorpset i den Tid. (Rust: Ja, det veed jeg nok.) Ja, men derfor vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar han nok veed det, saa burde dette have modificeret hans Betragtning, thi det kan godt være, at en af Underofficererne først for et Par Aar siden er kommen ind i Forplejningskorpset, det kan være en Underofficer, der har tjent i Geleddet i længere Tid og oftere søgt om at komme ind i Korpset. Der er mange, der søge derom, men man maa først prøve dem nogle Aar, og derfor betyder Mandens absolute Alder i og for sig heller ikke Noget. Naar dernæst det ærede Medlem talte om, hvor stor en Lykke det var at komme ind i Forplejningskorpset, og hvor vanskeligt det er, idet man tidligere kun havde forlangt Skolelærerexamen, medens man nu maatte forlange, at Vedkommende skulde have Studenterexamen, saa tror jeg ikke, at Forholdet har forandret sig meget i den Henseende. I alt Fald vil jeg sige, at den almindelige Opfattelse er, at det ikke er nogen stor Lykke at blive Reserveintendant; thi af dem, der strax komme ind i Forplejningskorpset, er der næsten Ingen, der blive Reserveintendant. De, som blive det, ere gamle Sekondlieutenanter, der maatte ere lige saa gamle som de Underofficerer, det ærede Medlem nævnte. De have maatte først tjent en halv Snes Aar, inden de bleve Reserveintendant, thi den tidligere almindelige og egentlig naturlige Maade at faae Reserveintendanten direkte af det værnepligtige Mandskab benytter man meget sjældent. Det er i Almindelighed Sekondlieutenanter, der i en længere Aarvække have for søgt at blive faste Officerer, men efter at dette er glippet for dem, ere de komne ind og have gjort